

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 12

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
25 Martie 1939

„N U P R I N F A P T E”

de I. Bucur

Dumnezeu este sfânt și drept, și trebuie să pedesească păcatul. Despre acest lucru chiar și păgânii au în ei un simțământ adânc; iar unii dintre ei caută să-și ispășească păcatele prin chinuri și torturi la care singuri se supun, ca să împace astfel pe Dumnezeu pe care L-au supărat.

Fachirul pe cuie

Un misionar din India povestește despre un fachir din acea țară (pe acolo fachirii sunt socotiți ca sfinți), că s'a îngropat în pământ până în gât, așa că începuseră să-l mănânce viermii de viu. Regele din Benares a venit la el și l-a rugat să nu se mai chinuiească atâta. Atunci fachirul, care își da seama câtă nevoie are ca să-și ispășească păcatele, și fiindcă, prin îndemnul pe care i-l da, regele căuta să-l împiedece de a face acest lucru, a zis către rege: „Blestemat să fii!” Regele a înmărmurit când a auzit aceste cuvinte și a rugat pe fachir să ridice blestemul deasupra lui. Fachirul a făgăduit să ridice blestemul, dacă regele îi va face un pat de scânduri în care să fie bătute piroane ascuțite. Regele a pus să facă acest pat, iar „sfântul” s'a culcat timp de 14 ani pe vârfurile ascuțite ale piroanelor, până a murit. Astfel de chinuri și încă altele și mai îngrozitoare, cum sunt acelea deasupra focului și cu fierul înroșit, pu sunt rare în India chiar în ziua de astăzi.

Nu-și pot ispăși păcatul

„Ce îngrozitor!” zice cititorul înfiorat. Da; și ceea ce este și mai trist este că toate aceste chinuri nu folosesc la nimic; ele nu pot să ștergă **nici măcar un singur păcat**. Acei oameni, cărora le stă așa de mult pe inimă să afle pace și odihnă pentru su-

fletele lor, nu ajung la ceea ce doresc. Căci prin faptele sale sau prin pedepsirea de sine cu chinuri și cu torturi, niciun om nu se poate face drept înaintea lui Dumnezeu. Ce fericire însă, când acestor păgâni, întunecați și orbi sufletește, li se aduce la cunoștință vestea că Dumnezeu este nu numai lumină și dreptate, ci și bunățate și iubire, și că El din dragoste pentru noi „**a dat pe singurul Sau Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică!**” (Ioan 3:16), când deci pot să audă și să creadă că cel sfânt și neprihănit, Domnul Hristos, a fost osândit în locul lor și că în El pot să aibă, în dar, prin credință, iertarea pentru toate păcatele lor și împăcarea cu Dumnezeu!

Niciunul nu face bine

Cât de trist lucru este însă, că alături de acești păgâni, sunt atâția oameni, care se numesc creștini, dar trăiesc în cea mai mare nepăsare, în păcate ca și cum nici nu ar fi Dumnezeu, nu ar fi judecată și răsplată, și nu ar fi veșnicie! Pentru aceștia este Cuvântul Scripturii, care zice: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” și „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 10:31; 12:29).

Alții însă, se aseamănă cu acei păgâni cari caută mântuirea pe aceleași căi, adică prin ce pot să facă ei. Ei vor să împace pe Dumnezeu prin faptele lor și prin ele să câștige cerul. Firește, ei își dau seama că așa cum sunt, nu pot să intre în cer și de aceea caută să facă un bine cu gând să împace astfel pe Dumnezeu prin milosteniile lor, prin rugăciunile lor, prin posturile lor, și alte asemenea lucruri. Ce nebunie! Dumnezeu nimiceste cu un singur cuvânt toate nădejdi-

lor: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... **Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar!**” (Romani 3:10—12), iar Apostolul Pavel, scriind Efesenilor, spune despre mântuire: „**Nu prin fapte**, ca să nu se laude nimeni” (2.9). Dacă ar fi fost cu putință ca să ne apropiem de Dumnezeu pe această cale, nu ar mai fi fost nevoie să vină Domnul Hristos din cer la noi și să moară pe cruce în chinuri de neșpus, ca să ispășească păcatele noastre prin moartea Sa. Apostolul Petru scrie: „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18).

Numai prin jertfa lui Hristos

Iată ce a făcut Domnul Hristos, pentru ca noi să putem să fim iertați! Păcatele noastre cereau pedeapsa cu moartea, căci „plata păcatului este moartea” (Romani 6.23) și moarte a suferit Domnul Hristos pentru noi. Așa au fost ispășite păcatele noastre și așa am fost împăcați cu Dumnezeu. Acum nu mai este nimic de făcut altceva decât să ne recunoaștem păcătoși pierduți, vrednici de osândă și de pierzarea veșnică, și să credem din toată inima în răstignirea Domnului Hristos în locul nostru. Atunci, prin credința în El, avem în dar iertarea păcatelor, și împăcarea cu Dumnezeu. Urmarrea acestui fapt este că ne lipim de El și trăim în necurmată legătură cu El, o viață nouă și curată. Așa suntem îndreptați și așezați pe calea neprihănirii unde El e Stăpânul și Păstorul.

Iubite cititor! Pe ce cale te găsești și care este sfârșitul ei? Domnul Hristos zice: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni (Continuare în pag. 2-a).

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 12 25 Martie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Articolul din pagina primă, face parte din o serie de articole semnate de I. Bucu, nume care reprezintă pe un credincios din București, ce a binevoit să ne trimită spre publicare aceste articole scrise de dânsul.

* * *

Apelăm din nou la cetitorii noștri, care n-au abonate CALAUZA și MANA, că acum, în săptămânile acestea, se trimit al doilea număr. Acum au ocazie să se aboneze pe trei sferturi de an. Abonamentul pe acest timp la fiecare din aceste reviste, este de 15 lei.

* * *

Incep să se ivească zorile în unele locuri și veți avea iarăși, sperăm, în curând, nevoie de CALAUZA la școalele dumneavoastră. De aceea îngrijii-vă să le aveți.

* * *

Lecțiile tineretului din acest număr al CALAUZEI, sunt de o bogăție foarte mare. Ar fi bine ca în fiecare biserică, tinerii să se adune și să le studieze.

* * *

Vă trebuie hrană sufletească zilnică? Abonați-vă îndată la MANA ZILNICĂ!

* * *

Femele gospodină, sau două surori, sau mamă și fiică, vrednice, se caută pentru gospodăria unei familii de patru persoane, creștină, baptistă, într'un oraș din țară.

Doritoarele vor scrie la redacția „Farul Creștin”, Arad, str. Fabricii 20, unde vor primi toate informațiunile.

„NU PRIN FAPTE”

(Urmare din pag. 1-a).

nu vine la Tatăl decât prin mine” (Ioan 14.6). A te sprijini în totul pe jertfa și pe lucrarea Lui și a trai în ascultare de El, aceasta este calea și aceasta este viața. Mergi pe ea și vei fi binecuvântat și aici, și în veșnicie.

PUTEREA PUTERILOR

de Ioan Rusu, Lupeni

Universul este o taină. În el sunt ascunse multe comori și puteri necunoscute de oameni.

ENERGHIILE NATURII

Pământul este o comoară. Din el, omul scoate tot mai multe lucruri de preț. Afară de comorile și lucrurile prețioase, care se vad, mai sunt în natură și alte bogății nepipănte, dar, care sunt tot de așa mare folos, ca și aurul, argintul, elementele hrănitoare, etc. Aceste lucruri de preț sunt puterea aerului, a luminii, a aburului și electricitatea.

Aceste puteri au fost în natură dela întemeierea lumii. Totuși au trecut mii de ani până au fost descoperite.

TAINA OMULUI

Omul, la fel e o taină. În el, la fel se ascund multe bogății. Aceste bogății sunt spirituale. Sunt puteri nemăsurate, ca de exemplu: puterea voinței, a minții, a gândirii și a credinței. Toate acestea sunt dela început în om. Dumnezeu Creatorul le-a pus în el atunci când l-a creat. A trecut însă, mult timp până s'a descoperit. Deoarece ele au fost adânc îngropate de noianul păcatului. Toate aceste puteri sunt mari. E mare puterea aerului în natură, a luminii, a aburului și a electricității. E mare în om puterea voinței, a cugetării, dar cea mai mare și mai tare este puterea credinței. Ea poate, pe drept cuvânt, fi numită puterea puterilor. Această putere a fost necunoscută de mulți înainte de venirea Domnului Hristos. El a descoperit această putere. Sigur, credința singură fără obiect nu are putere lucrătoare. Așa cum e electricitatea, care are nevoie de un corp conducător, la fel credința are nevoie de ceva real pentru a-și arăta puterea, și acest ceva este Dumnezeu cel viu.

CREDINȚA ADEVĂRATA

Dacă Ilie a avut credință, și proorocii lui Baal aveau credință. Deosebirea dintre unul și ceilalți a fost nu în credință, ci în obiectul credinței. Proorocii lui Baal se credeau într'un Dumnezeu neadevărat. Ilie însă, se credea în Dumnezeu adevărat și nemărginit în putere, viață, lumină și înțelepciune. Din această cauză credința lui Ilie a avut o putere nemăsurată de mintea omenească.

Domnul Isus, în mai multe cazuri și aproape în toate lucrările Sale de binefacere față de oameni, pune bază pe credință, scoțând la iveală și dând de înțeles că secretul darului primit, este credința omului.

Credința este *puterea mântuitoare*. „Credința ta te-a mântuit...”, spune Domnul Isus femeii păcătoase și bolnave. Ea mântuiește de boală, păcate, frică și

moarte veșnică. Doisprezece ani femeia din Evanghelie a fost sub tratamentul medicilor și tot bolnavă a rămas. Puterea credinței în Isus a vindecat-o. Mulți ani, femeia ce plânge la picioarele lui Isus, a purtat o conștiință pătată și un nume pătat din cauza propriilor ei păcate. Dar credința în Isus, i-a curățit conștiința și i-a înfrumusețat numele. Credința ta te-a mântuit, în spune Domnul Isus. Aceste cuvinte au făcut pe femeie să se cunoască pe ea mai mult. Ea știa că e păcătoasă, știa că lumea o vorbește rău și are un renume pătat. Nu știa însă, că în dosul acestor slăbiciuni se ascunde o putere mântuitoare, „credința”.

Credința e puterea care *mântuiește de frică*. Fără frică, Petru, prin credință, pornește pe apă ca și pe uscat. El are în fața lui, și ca obiect al credinței lui un Dumnezeu viu. Prin puterea credinței Șadrac, Meșac, și Abednego au fost mântuiți de frica focului, ce ardea fără milă.

Credința este o putere ce *mântuiește de moartea veșnică*. „Căci ori cine crede în Isus, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Credința este o putere biruitoare. „Căci ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră” (I Ioan 5:4). Prin credință biruiește credinciosul mântuit: lumea din jurul său, ispitele, încercările, persecuțiile, hulele din partea oamenilor fără Dumnezeu și lumea din noi înșine. Dacă este o lume afară, atunci este și o lume înăuntru. Această lume stă în firea noastră pământească, în pornirile vătămătoare sufletului nostru. Suntem ispitiți să ne răsunăm, să urim să pismuim și să gândim rău despre semenii noștri.

Credința este adevărata putere, care spulberă toate aceste puteri ale întunericului din firea noastră omenească.

Isus spune ucenicilor: „Indrăzniți. Eu am biruit lumea”. Da, Isus a biruit lumea din jurul Său și din firea lui umană. El n'a urit, n'a pismuit, nu s'a răsunat pe nimeni și n'a gândit rău nimănui.

Credința e puterea care ne dă biruința ce a avut-o Isus asupra lumii.

Credința este o *putere transformatoare*. „Dar tuturor cari L-au primit, adică, cari cred în Numele Său, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). De ce copii? Pentru că înainte erau numai creaturi. Dar prin puterea credinței în Isus Hristos, fiecare om e schimbat într'un copil al lui Dumnezeu. Din copiii lumii, copii ai cerului sfânt, unde Dumnezeu Tatăl este lumina și viața fiecărui copil al Său. Din păcătoși, credința în Isus ne prefăce în sfinți. Pentru că ori cine crede în Isus, este cu-

(Continuare în pag. 7-a)

Rugați-vă pentru lucruri imposibile

Trad. de Petru Truța

Aceste cuvinte aparțin limbajului credinței. Este gloria lui Dumnezeu să facă mult din nimic; este gloria Lui cea mai mare să poată trata lucrurile cele mai mari și mai puternice, ca și niște lucruri foarte ușoare de făcut. Când El a promis una din cele mai mari minuni, prin profetul de demult, a zis: „Acesta este un lucru mic înaintea Domnului”. Când Isus a vindecat și a salvat pe sârmanul om paralizat, cuvintele Sale au fost ciudate și isbitoare: „Ce este mai ușor?”, a întrebat El. Omul ar fi întrebat: „Ce este mai greu?” Dar cel mai mare lucru a fost cel mai ușor pentru El.

Toate cele mai mari lucruri ale lui Dumnezeu, au fost lucruri cu neputință de făcut pentru toți, numai pentru Dumnezeu nu. Creațiunea a fost facerea universului din nimic. Mântuirea a fost un lucru cu neputință de făcut pentru oricare înțelepciune și putere omenească -- să fii drept și în același timp îndreptățitorul celor păcătoși. Despre salvarea unui păcătos, Hristos însuși a zis că cea ce e cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu. Sfintirea unui suflet păcătos este cu totul fără de putință pentru oameni. Dumnezeu însuși a zis: „Cine poate să facă dintr'un lucru necurat un lucru curat? Nimeni”. Dar lui Dumnezeu toate lucrurile îi sunt cu putință.

Lucrarea Lui în Biblie

Promisiunile date lui Avraam, tatăl tuturor credincioșilor, a fost ceva cu neputință. Promisiunea i s'a dat tocmai atunci când trupul lui a fost tot așa de bun ca și trupul unui mort. Atunci l-a chemat Dumnezeu să creadă în șterea unui copil și atunci a împlinit acea promisiune, dându-i re Isaac, când el a fost așa de înaintat în vârstă. Scăparea lui Israel n'a venit până când ei nu au atins cele mai joase adâncimi ale disperării, și când toate speranțele omenesti au murit. Evreii din vechime au spus acest lucru într'un proverb foarte, foarte isbitor: „Când numărul cărămizilor s'a dublat, atunci a venit Moise”. Ora lui Dumnezeu este aceea când noi nu putem face nimic și oportunitatea lui Dumnezeu apare când nevoile oamenilor suat mai mari. Intreținerea lui Israel ca o națiune pentru un jumătate

de veac, a fost o minune providențială. „Este ceva prea greu pentru Domnul?”

David nu a putut să-și cucerească împărăția până când n'a fost redus la o condiție fără de nicio speranță, încât biruința lui a trebuit să fie o minune a puterii divine. Biruința cea mai puternică a lui Iosafat a venit în ora când încurcat și fără de nici-un ajutor, a putut să mai zică: „Noi nu avem nicio putere în contra acestei mari oștiri care vine în contra noastră; și nici nu știm ce să facem, dar ochii noștri se întorc către Tine”. Vindecarea lui Hezechia a venit chiar după ce Dumnezeu a declarat că trebuie să moară și nu poate să trăiască. Scăparea minunată a lui Daniel a fost împlinită după ce chiar Darius a lucrat până la asfințitul soarelui, ca să găsească ceva cale de scăpare pentru el, și a găsit că este cu neputință. Estera a fost folosită de Dumnezeu ca să-și răntuiască poporul, după ce decretul pieirii a plecat în mod irevocabil dela rege și nu l-a mai putut lua înapoi.

Ieremia a primit cea mai puternică promisiune, când a fost închis în curtea dinlăuntru a închisorii, cu tunetele Haldeenilor la porțile orasului și după ce orice speranțe pământești au fost tăiate. Atunci Dumnezeu l-a făcut să pășească înaintea poporului și să încerce cea mai mare faptă a credinței din întreaga lui viață, să cumpere un câmp în Anatot, ca și o promisiune a recăstigiării întregii țări.

Una din parabolele cele mai scumpe ale lui Hristos, este istoria unui prieten care a venit în timpul nopții -- timpul mesei a trecut, casa s'a închis, familia dormea, timpul a fost prea târziu pentru orice speranță de a mai primi vreun ajutor. Dar tocmai atunci prietenul lui s'a dovedit un adevărat prieten și s'a sculat și i-a dat lucrul de care avea nevoie.

Tocmai când a ajuns Pavel în condițiile cele mai sperate, având sentința morții dată, a fost în stare să se ridice la înălțimea cea mai mare a credinței și biruinței și să scrie acel text minunat, primul capitol din 2 Corințeni: „In adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în

Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă, ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr'o astfel de moarte, și avem nădejdea că ne va mai izbăvi încă”.

Să nu ne temem

Sigur, cu aceste exemple înaintea noastră, trebuie să ne temem a ne ruga chiar pentru lucrurile imposibile, să credem promisiunea glorioasă: „Dacă crezi. Toate lucrurile sunt cu putință aceluia care crede”. Și din nou: „Dacă ați avea credință numai cât un grăunte de muștar, voi ați spune muntelui acestuia: „Mută-te din locul acesta”, și el s'ar muta; și nimic nu ar fi fără de putință pentru voi”.

Iubiților, aveți voi ceva prieteni, cari nu mai pot fi ajutați într'un nimic omenesc? Rugați-vă pentru ei. Aveți vreo ispită pe care până acum n'ați fost în stare să o biruiți, care v'a împiedecat, care v'a învins și care v'a coborât până în praf? Rugați-vă pentru ea. Aveți vreo boală trupească, amenințând viața voastră și distrugând puterea voastră de a mai fi de folos, care nu mai poate să fie vindecată? Rugați-vă pentru ea. Aveți încercări, greutăți prea mari în calea voastră și cu neputință pentru orice încercare omenească de a le înlătura? Rugați-vă pentru ele. Nimic nu este prea greu pentru Dumnezeu.

Aveți o lucrare pe care doriți să o faceți pentru Dumnezeu? Sunt mijloacele voastre mici, este puterea voastră prea slabă? Vi se pare prea greu chiar pentru cea mai înaltă credință, chiar pentru cea mai puternică mână? Lui Dumnezeu îi place să facă un lucru care este greu; El alege lucrurile slabe pentru ca să facă de rușine prin ele pe cele tari. Cereți dela Dumnezeu lucruri mari și atunci veți cânta cu o inimă plină de bucurie: „Inainte! Ne zice Isus. Inainte! La locul promis. Inainte'n goarnă să sunăm. Cu Hristos învingători suntem!!!”

Abonați și răspândiți

FARUL CREȘTIN

Misiunea în China — Morrison

Lecția 4-a

La întrebarea: — Când a început mișcarea revoluționară în China, — un oarecare lărbat de stat al Chinei a răspuns: „In ziua când Robert Morrison a sosit la Canton”.

Intr'adevăr, lui Robert Morrison, îi aparține onoarea de a fi misionarul pionier al misiunii moderne din China. El a fost ales ca misionar de către societatea misionară din Londra, în anul 1804, și chiar în Londra a început studiul limbii chineze.

SPRE CHINA

Pentru că societatea de navigație i-a refuzat trecerea în China pe drumul cel mai scurt, Morrison a luat o altă direcție spre China, călătorind prin America. Acolo a obținut o scrisoare de recomandare de la secretarul de stat al Americii, către consulul american din China.

Totuși, după o călătorie lungă, el n'a fost primit în China propriu zisă. Misiunea lui a întâmpinat împotriviri nu numai din partea Chinezilor, ci și din partea altor naționalități cari s'au stabilit în China. De aceea Morrison a fost silit să lucreze mai mult în afară de porțile Chinei, adică în insulele din apropiere, ca: Macao, Siam, Java și Filipine.

PRIMUL CONVERTIT

După un timp de 27 ani de activitate prin părțile acelea, s'au convertit la Creștinism numai zece suflete. El a lucrat cu răbdare un timp de șapte ani până să vadă scop, adică primul suflet întors la Domnul.

Intre cei zece băștinași convertiți la Creștinism, a fost și Liang A-fah, care a fost ordonat ca primul evanghelist. Fiind băștinaș, a avut dreptul să se stabilească în orașul Canton. El a fost un om dibaciu și devotat în lucrul Domnului. Ca amintire despre lucrul său, există astăzi în curtea unei universități din Canton, un monument în amintirea lui.

Lucrul lui Morrison a fost în cel, însă sigur și durabil. Prima grijă a sa a fost traducerea Bibliei în limba chineză, care a fost isprăvită în anul 1819. Morrison a colaborat mult la înființarea mai multor școli pentru Chinezi. Astăzi, când privim triumful lucrului misionar prin părțile acelea din China, ne reamintim

de temelie bună pe care a pus-o Morrison.

El a murit în anul 1834, însă lucrările lui sunt ca un nor de martori; adică seminarii, școli, spitale, etc.

PASTOR HSI, CHINA

Cam prin anul 1836, adică aproape doi ani dela moartea lui Morrison, într'o familie bogată și cultă din China, se născu un copilăș cu numele de Hsi. Din copilărie a avut ocazia să participe la templu, unde văzu idoli îngrozitori și felul de închinare înaintea lor. La vârsta de opt ani s'a simțit nemulțumit cu felul acesta de viață și n'a avut niciun interes în religia părinților săi, adică în Confucianism.

Hsi s'a căsătorit la o vârstă foarte tânără, însă, murind soția lui, aceasta i-a dat prilejul să se gândească mai mult la viața de dincolo de mormânt. Toate silințele de a afla pace pentru sufletul său, studiind diferite religii, au rămas zadarnice.

La vârsta de 30 ani, s'a căsătorit a doua oară. Cu toate calitățile deosebite ale soției sale, care a fost un mare ajutor pentru el, totuși simțirile vechi de nemulțumire au revenit.

Hsi, îmbolnăvindu-se foarte grav, a fost sfătuit de către prietenii săi, să folosească „opium” (sucul foarte îmbătător, extras din capsule verzi, din macul chinez), pentru a-i trece durerile. Deși și-a dat seama că întrebuințarea opiumului nu e potrivită cu adevărul, și în principiu urîndu-l chiar, totuși l-a folosit, devenind astfel victima lui.

Din cauza foametei ce s'a abătut peste China, s'au simțit multe lipsuri și au venit multe suferințe. În timpul acela greu veniseră doi misionari, cu scopul de a ușura suferințele și a predica Evanghelia. Unul dintre ei, David Hill, l-a rugat pe domnul Hsi să-l ajute în a serie. David Hill, folosindu-se de această ocazie, i-a mărturisit Evanghelia mântuirii, pe care Hsi a primit-o cu bucurie.

Schimbarea vieții lui, a produs o mare bucurie pentru soția sa, însă a avut teamă de urmările lepădării lui de a se închina la idoli. El a încetat de a mai întrebuința opium. Nu mult după aceasta și soția lui a devenit o creștină. Dela data întoarcerii sale

la Domnul până la moartea sa, Hsi a fost un lucrător credincios al lui Hristos.

Mulțumită cunoștinței sale în medicină, s'au înființat farmacii în câteva orașe și mai multe școli, cu scopul de a vindeca pe cei stăpâniți de uritul obiceiului al întrebuințării opiumului. Toate aceste ocazii, Hsi le-a folosit și cu predicarea Evangheliei, având chiar o sală, numită: „Sala veștilor îmbucurătoare”.

Activitatea lui Hsi și a soției sale a servit o pildă bună pentru alți misionari străini, cari au căutat să colaboreze cu el.

Intr'o dimineață, soția lui, înmânându-i un pachet, a spus: „Acesta este pentru lucrul Domnului”. Deschizându-l, a aflat toate giuvaerele prețioase pe care le avusese soția sa.

În sfârșit, pastorul Hsi, a fost ales ca supraveghietor peste trei provincii mari, unde a lucrat un timp îndelungat. În anul 1896, a trecut în veșnicie, lăsând o pildă bună, vrednică de urmat în ceea ce privește viața și jertfa de sine în lucrul Domnului...

Nu uitați

să vă îmbogățiți biblioteca și cunoștințele, comandând cele mai frumoase cărți din literatura noastră religioasă.

Călătoria Creștinului, broșată cu 100 lei amândouă volumele, cu 120 lei, cartonate amândouă volumele.

Quo vadis Domine, cu 140 lei.

Cântările Evangheliei, cu 200 lei bucata.

Cântările Sionului, cu 60, 70 și 80 lei. Dela 10 bucăți în sus se dă rabat de 10 la sută.

Puterea Misiunii. Geografia biblică. Harta pământului sfânt. I torisiri pentru copii și tineret. Toate leacurile. Ogorul nostru. Constituția. Ana din Ava. și alte cărți frumoase, comandați-le dela

„DEPOZITUL de LITERATURĂ”

Arad, str. Fabricii 20.

Moise în pustiu

de D. Pascu

Desamăgirea suferită de Moise între frații săi, când un Evreu se scoală să-l acuze de crimă, i-a cauzat fuga și pribegia de 40 de ani prin pustietatea Sinai. Aici începe școala vieții, școala în care Dumnezeu își instruieste elevul. Aici, departe de palate, departe de cele două inimi de mamă, departe de onoruri, de sgomotul orașelor, începe viața lui

ca păstor la oi.

Strămoșii lui Avraam au fost păstori de oi și această ocupație a fost continuată de urmașii lui, de Isaac, Iacov și de Moise, David, Amos și alții.

Viața de păstor e o viață plină de răbdare. Turma de miei are ceva atrăgător, chiar pentru inima cea mai mohorâtă. Apoi, blândețea oilor atrage inima păstorului. În urma lor se domolește firea cea mai războinică și devine umil, cel plecat pe drumul înălțării.

Viața de păstor are ceva poetic, ceva propriu ei. Omul devine prieten cu natura înconjurătoare. Cine nu dorește câmpiile pline de parfumul florilor, primăverile pline de cântecele păsărelelor voioase, nopțile senine, ce strălucesc de miriadele de stele din înălțimi, de cari nimeni nu se bucură mai mult ca păstorul dela oi? Apoi să auzi în acea singurătate glasul Vesnicului care cârmuiește atât de minunat universul cu tot ce se află în el. Psalmii păstorului David sunt plini de cântecele nopții și de chemarea depărtărilor. Iar cartea poetică a lui Iov, de cântarea în cor a stelelor.

După o viață de 40 de ani în lumea sgomotoasă, în băncile scoalei, lângă cărțile de știință, Moise, al cărui suflet sălta ca și adâncul mării ce ar vrea să se reverse, a ajuns în lumea largă a singurătății, unde devine omul minunat al veacurilor.

Lângă rug

Și după acești ani de școală, Moise iese format. Până la vârsta de 40 de ani era vorbăret și se amesteca în chestiunile regatului și neinvitat; iar acum când Dumnezeu îl trimite la Faraon, Moise se scuză că nu știe să vorbească așa cum se cere în asemenea locuri. Când era tânăr, își simțea chemarea de a fi mare, de a se face judecător, de a împărți dreptatea și de a aplica pe-

depse. Acum se întreabă cine este el, ca Dumnezeu să-l trimită într-o misiune atât de importantă ca aceea despre care era vorba. Aici lângă rug își dă el examenul cel mare, când Dumnezeu îl găsește potrivit chemării.

Întâmplarea aceasta ne aduce aminte despre Ieremia cel tânăr. Când Dumnezeu îi cere să plece în misiunea de profet, el se scuză că este tânăr și neputincios. Dar, tocmai atunci când te simți slab, vezi că ai lipsă de prezența lui Dumnezeu. Și apostolul spune, că Dumnezeu își arată puterea prin cei slabi și nebăgați în seamă. N'a fost un profet asemenea lui Ieremia și nici un al doilea om asemenea lui Moise în Vechiul Testament. Mulți, foarte mulți tineri, după cursul de școală, ar avea nevoie să petreacă un timp în școala lui Dumnezeu. Necazurile, desamăgirile și loviturile vieții sunt cuptorul care curăță șgura și face să strălucească aurul.

Lângă rug, Moise a auzit chemarea Domnului. În tinerețe a ascultat glasul mamei, al profesorilor, dar îi lipsea chemarea Domnului și Moise, fără această chemare nu putea face nimic, cu toate că era învățat, plin de curaj, cu toate că era mare. Acum este slab, nu știe să vorbească, acum se simte mic, dar cu atât mai mare ni se înfățișează în această întâmplare. Rugul, da rugul este focul curățitor, este locul lepădării de sine, este predarea cu totul în brațul și grija Domnului.

În fruntea poporului

Dar locul în care Moise și-a făcut un nume nemuritor, a fost acela de conducător al poporului evreu. A ieșit cu o mare mulțime de oameni neorganizați, crescuți în lanțuri, fără o altă disciplină decât aceea a pumnului. În ce privește religia, ei se închinau diferiților zei cu cap de animale, în tocmă ca Egiptenii. În decursul anilor, Moise i-a adus la Dumnezeu, le-a dat o lege, i-a organizat într-o națiune și i-a dus până la porțile țării unde curgea lăpte și miere.

În privința meritului de făuritor al poporului evreu, Moise n'a fost întrecut de niciun împărat, dealungul istoriei. Au pierit și s'au schimbat atâtea legi, dar poruncile lui Moise, primite pe muntele Sinai, au rămas să fie

învățate și azi de milioane de copii creștini și evrei, din toate părțile lumii unde se găsesc. În vechime stăpânea dreptul pumnului celui mai tare, dar civilizația de azi se inspiră din legea lui Moise: Să nu ucizi, să nu furi...

Moise este neîntrecut în ce privește dragostea ce o avea față de popor. Din cauza lui a trebuit să plângă de atâtea ori. Și nu odată poporul a căutat să-lucidă. Din cauza lor n'a putut să intre în țara pe care o visa și o dorea cu atâta înfocare. Moise nu răspundea cu mânie la murmurul poporului, ci se ruga Domnului ca să-i ierte și să nu-i lapede dela fața Lui. El se considera oricând ca făcând parte din popor și fără ei nici nu-și putea închipui existența lui. Oricât de mult l-ar amări ei, el tot mai mult îi va iubi.

Moise iubea mai presus de toate pe Dumnezeu „Numele Tau”. De multe ori, rugându-se Domnului ca să ierte păcatele poporului, el pomenea de gloria Numei Domnului, pe care nu trebuia s'o întunece ceva. Că Egiptenii se vor închina Domnului, la fel ca și toate celelalte popoare străine, dacă Domnul va duce poporul la izlândă. Acest suflet mare trăia între Dumnezeu și popor, totuși persoana lui nu avea însemnătate pentru el, fără ei.

Și cu toate pericolele, greutățile și încercările prin cari a trecut, datorită muncii stăruitoare, Moise a ajuns la hotarul pământului în care poporul va fi fericit.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți

la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bal n'neanu No 16

Blocul balcanic. Se stăruie tot mai mult ca să se formeze blocul țărilor balcanice în care ar intra România, Jugoslavia, Grecia, Turcia și Bulgaria. Aceste state s'ar uni laolaltă ca să-și apere independența și integritatea.

Din lumea largă

Cehoslovacia. Din cauza neînțelegerilor dintre cehi, slovaci și ruteni, Cehoslovacia a fost ștearsă de pe harta Europei. Boemia, adică ținutul unde stau cehii și Moravia, au fost încorporate statului german. Trupele germane au înaintat fără greutate și au pus stăpânire pe aceste ținuturi. Germania spune că a făcut pasul acesta, pentru că ar fi fost invitația de însuși președintele republicii cehoslovace. Nu se știe precis dacă n'a fost silit președintele să facă acest pas, sau l-a făcut de bună voie.

Rusia subcarpatică, micul stat al ucrainenilor, care abia a primit autonomia, a fost atacată de Ungaria. Când scriem aceste rânduri, se mai dau încă lupte pe teritoriul ei. Voloșin, cu guvernul său s'a refugiat în România, împreună cu mai mulți oameni de stat.

Slovacia a intrat sub protectoratul Germaniei, adică Germania își ia răspunderea s'o apere contra unui eventual atac. Impreună cu armatele germane, a venit la Praga și cancelarul Hitler, împreună cu statul său major.

Efectul ocupării Cehoslovaciei. Ocuparea Cehoslovaciei de către Germania a stârnit o mare nedumire între toate statele. Dl. Chamberlain, primul ministru al Angliei, a fost mult atacat de presă și de deputați din cauza politicii lui pacificatoare și din care a tras folos numai Germania, care, neținând seama de înțelegerile dinainte stabilite, a ocupat Cehoslovacia.

Președintele republicii franceze, împreună cu alții conducători de stat, s'a dus la Londra, unde a fost invitat și reprezentantul Rusiei sovietice. Se crede că se va constitui un bloc din marile puteri, Anglia, Franța, Rusia și Statele Unite, cari vor face față eventualelor atacuri ce se vor produce.

Ultimele întâmplări au provocat o mare neliniște în America. Se spune că guvernul american ar fi pe punctul să modifice legea asupra neutralității. Se mai spune că guvernul american ar fi pus 25 procente taxe vamale pe toate mărfurile ce vin din Germania. Aceasta pentru a pedepsi călcarea Cehoslovaciei.

Se anunță că fostul președinte al Cehoslovaciei, dl. Benes, a trimis o telegramă de protest mai multor state, prin care a cerut să nu recunoască ce s'a făcut cu Cehoslovacia. Guvernele englez, francez, american și rus, au anunțat la Berlin că nu vor recunoaște anexarea Boemiei la Germania. În Franța, guvernul Daladier a primit depline puteri pe timp de mai multe luni, în care timp va putea lua măsurile necesare, după cum le va crede de cuviință. Tot în legătură cu acestea, se vorbește că în Anglia se va introduce serviciul militar obligatoriu și că guvernul va fi completat cu dl. Eden, Dufcooper și W. Churchill. Se știe că aceștia au ieșit din guvern pentru politica prea împăciuitoare a d-lui Chamberlain.

In Spania. Consiliul de apărare al Madridului, a învins pretutindeni pe comuniști, dar pacea cu guvernul Franco încă nu s'a făcut. Se spune că acum generalul Franco are o armată de 500 mii oameni, cu cari va deslănța atacul împotriva Madridului. S'au făcut mai multe schimburi de prizonieri, printre cari a fiutul generalului Miaja, apărătorul Madridului, care era în mâinile naționaliștilor, și aceea a fiului fostului prim-ministru, Primo de Rivera, ce era în mâinile guvernamentalilor. Se mai spune că consiliul de apărare a pus generalului Franco condiția că, dacă va păstra integritatea Spaniei și va da amnistie pentru soldații republicani, ei se vor preda fără vărsare de sânge.

IN ȚARA ELEFANȚILOR

Din cartea „Viața Mariei Slessor”

Spiritul de pioner al Mariei nu-i îngăduia să fie mulțumită cu lucrul în sat. A început să meargă pe câmp, făcând cercetări dealungul râului. Oamenii găseau că se deosebeste de ceilalți misionari. Ducând cu ea întotdeauna doctorii, ea lecuia pe bolnavi și tot felul de schilozii. Atunci, — după părerea ei — nu predica, dar făcea mai mult prin răbdarea ei, prin acele stări de vorbă, sezând la malul râului, sau la marginea drumului și ascultând suferințele lor și întristările, arătându-le milă și dându-le ajutoare practice.

Câteodată ea rămânea acolo cu ei până se înnopta și atunci casa ei era o colibă umedă, iar patul ei era o grămadă de zdrente murdare.

Ba a avut chiar îndrăsneala să facă o vizită unui șef, numit Okon.

La ora 6, veni vestea că totul era pregătit pentru plecare.

O luntre aștepta la țârn și, ca pentru o ocazie deosebită, era împodobită cu culori vesele. Maria se urcă în luntre și se așeză la locul ei.

Noaptea începea să se lase și numai lumina roșie a tortelor lumina mersul.

Crocodili și șerpi se iveau din când în când, dar Mariei nu-i era frică atâta timp cât auzea șgomotul mulțimii care o urma.

Deodată se auzi o comandă „Sio uden”, la care zeci de văslași răspunseră cu un bum, bum. Apoi bărcile lunecară spre mijlocul râului, în timp ce văslașii cântau în cinstea Mariei, punând pe seama ei toate calitățile de sub soare.

„Ma” frumoasă și buna noastră mamă este pe bord. Ho! Ho! Ho!

În sfârșit, după 10 ore de călătorie, au ajuns la destinație. Mariei i s'a dat camera stăpânului, care dădea în curtea femeilor. Și pentru că această cameră nu avea ușă, era pusă o bucată de stambă ca paravan.

Zilele treceau cum treceau, dar poplile erau groaznice pentru Maria. Pentru că buna cuviință cerca ca femeile să stea cât mai aproape de femeia albă și, pentru că ținta lor era ca fiecare să se îngrase cât mai mult, transpirau, iar ventilație nu era, Mariei i-a trebuit tot curajul ca să ascundă ceace simtea.

Apoi soparle se jucau pe acoperișul de rogojină, făcând să cadă jos praful, iar soarecii jucau în voie peste cei adormiți.

Oamenii începeau să vie dela distanțe mari să vadă pe Maria, și, pentru că mulți dintre ei nu văzuseră niciodată o femeie albă, o pipăiau să vadă dacă e și ea din carne și oase ca și ei.

În timpul mesei, era supusă la o cercetare în toată regula. O priveau să vadă cum mănâncă și cum bea, ca apoi să spună și celorlalți.

Zi după zi, Maria stătea dând rețete, bandajând pe răniți, supraveghind spălul și învățând pe femei să calce și să scrobească.

În fiecare zi, Maria ținea câte o adunare dimineața și seara.

Dumineca, peste tot era liniște și curățenie. Într'un colț al curții, era o masă acoperită cu o față de masă albă, iar deasupra o Biblie și o carte de cântări.

La adunarea de seară veneau foarte mulți ascultători. Printre ei erau unii cari auzeau pentru întâia oară de Isus.

La sfârșitul adunării, veneau la Maria

(Continuare în pag. 8 a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ DE LA UNIUNE

Joi, în 16 Martie, domnul Silviu Dragomir, ministrul Minorităților, a binevoit să primească o delegație a Uniunii Baptiste, compusă din frații: M. Dumitrașcu, Lucașu Sezonov, Petru Truța, D. Babai și I. T. Cocuț. Delegația a expus domnului ministru greutățile prin care trece confesiunea baptistă din România.

Incep să se ivească, unde și unde, zori. Odată cu primăvara, să sperăm și să ne rugăm ca soarele libertății religioase să lucească pretutindeni.

Numai veșnicia va descoperi grelele lupte și munca multă depuse în această iarnă grea de fruntașii Uniunii și ai diferitelor comunități, pentru cauza sfântă. Dar Dumnezeu a fost alături de servii Săi și i-a sprijinit fără întrerupere! De aceea suntem datori să-L slăvim și să-I mulțumim pentru harul Său nemărginit.

S'au mai primit pentru Uniune următoarele sume, pe cari le confirmăm cu recunoștință:

Bis. Bapt. Caloșe, lei 338. Const. Dunca, Negriștești, lei 200. Bis. Bapt. Boianu Mare, lei 200. Ștefan Paul, Nerușan, Ismail, lei 100. Bis. Bapt. Nadăș, Cluj, lei 200. Bis. Bapt. Rădoaia, Băiți, lei 350. Bis. Bapt. Ghiroda, lei 200. Petru Iovancine, Coloma Veșș, Satu Mare, lei 40. Vasilie Șipa, Coroi, Beliu, Bihor, lei 320. Matei Popovici, Caransebeș, lei 145. Bălică Petru, Sclens, Arad, lei 1000. Bis. Bapt. Cerlena Mare, Hotin, lei 45. Bis. Bapt. Tăuți, Arad, lei 300. Bis. Bapt. Căcova, Caraș, lei 130. Familia Adam Sezonov, Brăila, lei 500. Bis. Bapt. Cărbunar, lei 250. Bis. Bapt. Padina Matei, lei 300. Bis. Bapt. Anina, Caraș, lei 500. Bis. Bapt. Cepeu Simleului, lei 268. Bis. Bapt. Fărășești, Severin, lei 200. Bis. Bapt. Breazova, Severin, lei 50. Bis. Bapt. Țințoreni, Lăpușna, lei 300. Bis. Bapt. Chirca, Lăpușna, lei 200.

Casier: Petru Truța, str. Berzei No. 29. București II.

PUTEREA PUTERILOR

(Urmare din pag. 2-a).

răit de păcatele lui și pus într-o stare de sfânt după voia lui Dumnezeu. Credința e puterea care transformă caracterul rău într'un caracter bun. Credința e puterea ce schimbă pe omul cu porniri rele și păcătoase, într'un om cu porniri bune, sănătoase și curate.

Când Saul a luat ca obiect al credinței sale pe Isus, a primit o nouă fire și o nouă direcție în viață.

Credința în Isus a fost puterea dinamică ce l-a prelăcut din leu în miel; din dușmanul credincioșilor, într'un frate și din prigonitor, un propovăduitor al mântuirii prin credință.

Credința e o *putere atrăgătoare*. Dumnezeu e mare și noi suntem mici. Dar, prin puterea credinței, putem să ne împrietenim cu El. Dumnezeu e sus și omul jos, dar, prin puterea credinței, poate aduce pe Dumnezeu la el și se poate urca la Dumnezeu. Cerul e sus și pământul e jos. Dar, prin puterea credinței, ele sunt unite în așa fel că locuitorii cerului vizitează pe cei ai pământului și ai pământului se urcă în cer. Prin credință în Dumnezeu lui Avraam, a deschis Iacob cerul și a făcut ca îngerii lui Dumnezeu să vină pe pământ la el și să-i aducă mângăiere și dalei binecuvântări.

Credința e *putere păstrătoare*. Ea păstrează sufletul credinciosului curat până în ziua judecării. El păstrează pe cre-

dincios, tare și neînfrânt de îndoiele în cursul vieții. Credința e puterea omului mântuit, ce-l duce din biruință în biruință. Ea e mai tare decât orice piedecă în drumul credinciosului spre cer. Ea e mai tare decât puterea focului, prin ea, cei 3 tineri credincioși au fost păstrați în cuptorul de foc. Prin ea, Iona, deși a greșit și a fost nesupus Tatălui său ceresc, a fost păstrat întreg și cu viață în adâncul mării, în pântecul unui animal. Iar în ziua din urmă, când pământul va arde și cerul se va topi de căldură, noi, prin puterea credinței, vom sta și vom aștepta pământ nou și cer nou, în care va locui dreptatea și dragostea desăvârșită.

Credința este o *putere înălțătoare*. Dacă dorința pasării e să zboare în aer, atunci și natura rugăciunii este să se înalțe în cer. Dar dupăcum pasărea nu se poate înălța în văzduh fără aripi, la fel rugăciunea fără credință nu va putea ajunge în cer. Așa că, credința e puterea care înalță rugăciunea la Dumnezeu.

Credința e aripa sufletului spre cer. În ziua morții, când sufletul nemuritor se va despărți de corpul de lut, dorința lui e să meargă la Cel ce l-a făcut. Credința e puterea care odată ce a deslegat sufletul de robia firii, îl duce prin văzduh în patria sa de veci.

A INCETAT DIN VIAȚA o soră tânără în Panceu, la 16 Februarie, după o lungă suferință. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. I. Prodan, ajutat de fr. G. Crișan. Corul din comuna Măciș a cântat cântări frumoase spre slava Celui veșnic.

IN CHIȘINAU a avut loc căsătoria religioasă a fr. Al. Sidencu cu sora Nădejdea Zabolțchi, la 12 Februarie. Cununia religioasă a fost oficiată de fr. B. Bușilă.

IN BISERICA SALAȘUL DE SUS, s'a ținut căsătoria religioasă a fr. Iancu Mihai cu sora Peli Hermina, la 2 Februarie. Actul căsătoriei s'a îndeplinit de către fr. Cornea, în localul de rugăciune.

SORA ANIȚA CHIBEA din Salașul de sus, a trecut la cele de veci, la 4 Martie. Serviciul înmormântării a fost ținut de către frații I. Mohorea, M. Tirea și I. Cuță. S'a citit din textul Ioan 5:24-30.

Polonia. Intâmplările din urmă au produs mișcări și în Polonia. Astfel, mii de refugiați din Ucraina subcarpatică, soldați cu arme au trecut în Polonia, cerând adăpost. După ce au fost desarmați, au fost plasați în anumite locuri. Președintele Poloniei a vorbit la radio, că țara sa nu se va amesteca în chestiunile ce privesc alte state, dar, că își va apăra granițele cu orice preț.

România. În legătură cu ultimele intâmplări, guvernul român a luat toate măsurile necesare, impuse de situația internațională prezentă. La graniță s'au luat măsuri de pază. Astfel România poate privi cu liniște intâmplările ce se petrec în afară.

Acum, iubitul meu cetitor, dacă vrei să fii mântuit de păcat și de moartea veșnică, dacă vrei să ieși birăitor în lume, dacă vrei să fii schimbat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dacă dorești să fii atras spre Dumnezeu cel viu, dacă vrei să fii păstrat pentru vecie în prezența lui Dumnezeu și dacă vrei să fii înălțat în rugăciunile tale la Dumnezeu și în ziua morții sufletul să nu cadă jos în adâncul fără fund, ei să fie înălțat între ființele scaldate în lumină și fericire, atunci *umple-te* de credință în Domnul Isus Hristos.

FAPTE, PILDE SI IDEI

Din mărfurisirile de credință ale lui Napoleon

Napoleon, marele împărat al Franței, fu exilat pe insula pustie Sf. Elena, din largul oceanului.

Într-o seară din tristul său exil, Napoleon întrebă pe unul din tovarășii săi de suferință, un general, că ce poate să-i spună despre Isus Hristos. Bătrânul ostaș se scuză, spunând că în viață el se ocupase cu alte lucruri și nu cu religia. — „Cum”, întrebă Napoleon, d-ta te-ai botezat în legea creștinească și nu-mi poți spune cine a fost Isus Hristos? Ei bine am să-ți spun eu”.

Apoi deschizând Evanghelia, începu să se asemene pe el cu Isus și cu ceilalți mari oameni ai istoriei și la sfârșit spuse: „In sfârșit, cunosc oamenii și eu spun că Isus Hristos n'a fost numai om”.

„Eu caut zadarnic în istorie, să găsească pe cineva de potriva lui Isus, sau care cel puțin să se apropie de El. Nici istoria, nici omenirea, nici veacurile, nici natura nu-mi arată nimic pentru a-L asemăna sau a-L explica. La El totul e extraordinar. Cu cât îl privesc mai mult cu atât mă încredințez că El iese din făgașul comun, că El e mai presus de spiritul omenesc.

„La Hristos toate mă uimesc; mințea Lui mă covârșește, voința Lui mă stăpânește. El e în adevăr o ființă aparte. Ideile Sale, simțirile Sale, adevărul propovăduit de El, felul Lui de a îndupleca nu se explică nici prin organizație omenescă, nici prin firea lucrurilor.

„Nașterea și istoria vieții Sale, învățăturile Lui, cari ating toate culmile, Evanghelia Lui, singularitatea ființei Sale misterioase, apariția Sa, Impărăția Sa, înaintarea Sa triumfală dealungul veacurilor și a împărățiilor, toate sunt pentru mine o minune, o taină, ce mi se pare de nepătruns, care mă confundă într-o umire din care nu pot ieși, o taină pe care o văd, o taină statornică ce n-o pot tăgădui, dar pe care nu mi-o pot explica. Văzutu-s'a vreodată, urmă Napoleon, vreun împărat stăpânind din fundul mormântului său? Văzutu-s'a cândva un comandant recrutând ostași după moarte și trimițându-i să cucerească lumea? Aceasta e minunea lui Isus Hristos. Iată pentru ce recunosc eu dumnezeirea Sa”.

(Dintr-o revistă)

Nu fii fricos

Două femei creștine vorbeau împreună. Una dintre ele a zis: „Eu știu un text din Biblie care mă ajută foarte mult” și anume: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Ps. 56:3). Dar cealaltă femeie răspunse: „Eu am un text și mai

lun decât acesta” și anume: „Eu mă încred în Tine și nu mă tem de nimic”. (Is. 56:1; Isaia 12:2).

Care dintre textele de mai sus e într-adevăr mai potrivit?

A ales Biblia

Un maestru credincios din Paris, a făcut de anul nou o propunere angajaților lui necredincioși. „Alegeți între două daruri: o biblie sau 15 franci”. Trei dintre ei au ales francii. Al patrulea însă a zis: „Dacă d-ta spui că e o carte bună, ea o voi lua și o voi cînti mamei mele”. Cât de mare i-a fost mirarea când deschizând Biblia a găsit în ea 40 de franci.

Astfel, celor ce iubesc pe Dumnezeu, toate lucrurile li se lucrează spre bine.

Secretul puterii

Un tânăr italian a bătut la ușa casei unui pictor care murise. El avea mare dorință să poată picta. Deschizându-i-se ușa, băiatul ceru dela văduva pictorului pensula de pictat. Văduva i-o întinse, spunându-i: „Încearcă”. Dar încercarea băiatului n'a dat niciun rezultat bun. El nu știa să picteze. Atunci femeia îi spuse: „Tu nu poți picta ca un pictor mare, pentru că nu ai spiritul lui”.

Noi trebuie să avem Dubul lui Hristos, pentru că să fim asemenea Lui.

ÎN ȚARA ELEFANȚILOR

(Urmare din pagina 6-a)

și, cu multă recunoștință, îi urau noapte bună, apoi plecau.

Într-o zi, Maria văzu că dinspre întâlnimile Camareonului, venea o furtună. Maria stătea și lucra, când deodată furtuna a izbucnit cu mare furie, răsturnând copaci, luntri, case și tot ce găsea în drumul ei.

Sclavele alergară tipând. Într-o clipă, acoperișul dela coliba Mariei fu smuls, iar ea trântită la pământ de furia ploii. Cu mare greutate Maria izbuti să se ridice. Ca să liniștească pe copii, ea începu o cântare. Când furtuna trecu, Maria avea o temperatură foarte ridicată. Luă îndată chinină și, fiindcă moartea nu e departe în Africa, se pregăti pentru moarte. Dar temperatura a trecut și în două zile, Maria s'a vindecat.

Într-o dimineață, la salutul Mariei i se răspunse cu multă gravitate. Ea înțelese că trebuie să se fi întâmplat ceva.

Peste noapte două din tinerele soții ale sefului au căleat legea strictă de a nu păși curtea femeilor și au intrat într-o cameră, unde dormea un tânăr. Faptul acesta nu putu fi ținut ascuns și soțul află.

Vinovatele, împreună cu cele două păzitoare fură cheamate și s'a hotărît să primească 100 de lovituri.

Maria vorbi mult cu Okon în această privință. „Ma” zise în sfârșit seful, dacă tu spui, noi trebuie să te ascultăm ca pe mama și musafirul nostru. Dar femeile vor putea spune că poruncile lui Dumnezeu nu sunt drepte, dacă ele distrug legea pentru pedepsirea celor vinovați.

În urmă, seful făcu o adunare generală alcătuită din judecători, vinovați. Apoi începu să vorbească fetelor: „Voi ne-ați adus multă rușine de când curtea a fost dată în grija voastră. Deși Dumnezeu ne învață să fim îngăduitori unii față de alții, totuși el nu îngăduie

păcatul. Eu de asemeni nu pot să vă scutesc de pedeapsă. Rugați pe Dumnezeu, dar, ca pe viitor faptele voastre să nu fie împotriva voinței Lui”.

Atunci Maria, cu o mișcare repede, se întoarse către șef și zise: „Este adevărat, dar adevărații vinovați sunteți voi. Obiceiul de a avea mai multe soții nu este bun și o nedreptate pentru aceste femei fără ajutor. Aceste fete de 15 ani n'au trecut încă de ani nebuniilor și veseliei. A le ține închise așa cum faceți voi este o rușine și o pată pentru sexul vostru. Ascultarea pe care voi o pretindeți nu este întemeiată”.

A mai urmat o discuție foarte aprinsă până ce la urmă șeful reduse pedeapsa la 10 lovituri.

Maria n'a mai vrut să mai stăruiască, temându-se de vreo neînțelegere mai mare sau chiar de o răsccoală. Ea mulțumi șefului și sfătui pe soții și sclave să-și arate recunoștința printr'un serviciu credincios. Apoi plecă să pregătească ceva doctorii alinaătoare pentru vinovate.

După patrușprezece zile Maria trebuia să se întoarcă la casa de misiune.

Pe drum a fost o furtună mare și Maria a ajuns acasă cam bolnavă.

Către sfârșitul anului 1882, o groaznică furtună se deslănțui asupra orașului, distrugându-l. În acest timp, Maria se îmbolnăvi așa de tare, încât a fost trimisă acasă. Boala a ținut în tot timpul călătoriei și nu se știa dacă va scăpa cu viață din această călătorie.

Avea cu ea o fată gemenă, pe care o scăpase dela moarte. De fapt, ea scăpase și pe fratele ei. Dar, odată pe când Maria lipsea de acasă, au venit rudele copilului și au luat băiatul și l'au ucis. Maria voia să crească pe copilă cu orice pret ca să le arate că nu va fi un monstru. De aceea n'a mai voit s'o lase, ci a luat-o cu dânsa.